

سخنرانی و دعای عهد هفتگی بر فراز تپه نورالشهداء

پناهیان: سیره رسول خدا(ص)، بالاترین انگیزه برای مناجات در کوه / مناجات خواندن در کوه، تأسی به سیره رسول خدا است

«کوهپیمایی و گردش‌هایی هفتگی محبین مهدی فاطمه بر فراز تپه نورالشهداء»

حجت الاسلام علیرضا پناهیان صبح جمعه هر هفته، پس از قرائت دعای عهد، بر فراز تپه نورالشهداء – واقع در ارتفاعات کلکچال - سخنرانی می کند. دانشجویان و طلاب شرکت‌کننده در این برنامه کوهنوردی هفتگی پس از خواندن نماز صبح در

نمازخانه پارک جمشیدیه به سمت تپه نورالشهداء حرکت می کنند و پس از یک ساعت و نیم الى دو ساعت کوهنوردی به تپه نورالشهداء - مزار شهدای گمنام - رسیده و دعای ندبه می خوانند. پس از آن برنامه دعای عهد و سخنرانی حجت الاسلام پناهیان ساعت ۸:۳۰ صبح در محل مزار شهدا گمنام بر فراز تپه نورالشهداء برگزار می شود.

در ادامه بخش‌هایی از اولین سخنرانی این استاد حوزه و دانشگاه بر فراز تپه نورالشهدا را می خوانید:

برای رفتن به کوه و عبادت و مناجات در آنجا، چه عاملی بهتر و بالاتر از سیره پیامبر اکرم می‌تواند به ما انگیزه دهد؟

- آیا این برنامه کوهنوردی صبح جمعه و خواندن دعای عهد در کوه (تپه نورالشهداء)، که به تازگی آغاز شده است با سیره اولیاء خداوند مطابقت دارد؟ بعضی‌ها وقتی کار خوبی انجام می‌دهند، دوست دارند نسبت به خوب بودن آن کار اطمینان پیدا کنند و برای کسب این اطمینان به متون دینی و سیره بزرگان مراجعه می‌کنند که آیا این کار در سیره بزرگان بوده است یا نه؟ مثلاً اگر به مؤمنین بگوییم که آیت‌الله بهجت(ره) به کوه می‌رفتند و آنجا دعا و مناجات می‌خوانندند، خیلی‌ها نگرش و نظرشان نسبت به کوه عوض می‌شود و کوه برای آنها جنبه معنوی بیشتری پیدا می‌کند. چون وقتی می‌فهمند که آقای بهجت با آن درایت و عرفان به کوه می‌رفتند، با خود می‌گویند: «حتماً این کار، آثار ویژه‌ای دارد و لذا خوب است ما هم این کار را انجام دهیم»

- همه ما می‌دانیم پیامبر اکرم(ص) که بزرگ‌همه عرب، اولیاء و اوصیاء، هستند عادت داشتند که به کوه بروند و در غار حراء مناجات کنند. رفتن به کوه، سیره رسول خداست و انسان اگر مکانی در کمرکش کوه برای عبادت انتخاب کند، مطابق با شیوه پیامبر گرامی اسلام(ص) عمل کرده است. چه خوب است کوه رفتن و دعا و مناجات در کوه را یک عبادت تلقی کنیم و آن را یک شیوه زیبا در تأسی سیره نبوی برای انجام عبادت در نظر داشته باشیم.

- برای رفتن به کوه و عبادت و مناجات در کوه، چه عاملی بهتر و بالاتر از سیره پیامبر اکرم(ص) می‌تواند به ما انگیزه دهد؟ اگر به هر دل مشتاقی بگوییم که ما با تأسی به سیره رسول اکرم(ص)، برای دعا و مناجات به کوه می‌رویم، قطعاً او نیز این امر را تأیید خواهد کرد. اگر به غار حراء در نزدیکی شهر مکه نگاه کنیم، می‌بینیم که برای رفتن به آن، نیاز به یک کوهنوردی مفصل است و پیامبر این کوهنوردی مفصل را انجام می‌دادند و در گوشۀ غار، به عبادت می‌پرداختند.

قداست و نورانیت مزار شهدا، بر قداست این حرکت می‌افزاید

- آن موقع شهر مکه آنقدر شهر بزرگ نبوده که انسان در میان شلوغی شهر گم شود و نیاز داشته باشد که از شهر بیرون رود تا کمی بوی طبیعت به مشامش برسد. شهر مکه در آن دوران، با طبیعت هم‌آغوش بوده ولی با این حال پیامبر از همان شهر کوچک خارج می‌شدند و به آغوش طبیعت می‌رفتند. حالا تصور کنید اگر یک ولی خدا بخواهد در شهر بزرگ و شلوغی مانند تهران با این همه دود و آلودگی زندگی کند، او چقدر تأکید خواهد داشت که گاهی، از یک چنین شهری خارج شود و به کوه و طبیعت برود.

- طبیعتاً غار حراء به واسطهٔ حضور پیامبر اکرم(ص) از نورانیت و قداست خاصی برخوردار بوده و هست. ما هم این قطعه از کوه (تپه نورالشهداء) را انتخاب کرده‌ایم که به واسطهٔ مزار شهدا از قداست و نورانیتی برخوردار است و این امر بر قداست این حرکت می‌افزاید. ضمن اینکه این کوهنوردی و این حرکت فواید دیگری هم دارد.

دعای عهد برای انسان‌های مجاهد و مبارز است / کوهنوردی تمرین خوبی جهت ایجاد آمادگی برای مبارزه و مجاهده است

- یکی از فواید برنامهٔ هفتگی کوهنوردی که شما آغاز کرده‌اید، خواندن دعای عهد در این نقطه از کوه است و تناسب این فعالیت (کوهنوردی) با «دعای عهد» نیز نکتهٔ جالب و قابل تأملی است. دعای عهد در واقع برای انسان‌های مجاهد، مبارز و قهرمان است نه برای آدم‌های تنبیل و بی‌عرضه. در این دعای کوتاه یک جلوهٔ جهادی خیلی قوی دیده می‌شود؛ آنجا که می‌خوانیم: «اللَّهُمَّ فَإِنْ حَالَ بَيْنِي وَبَيْنَهُ الْمَوْتُ الَّذِي جَعَلْتَهُ عَلَى عِبَادِكَ حَتَّمًا مَقْضِيًّا فَأَخْرِجْنِي مِنْ قَبْرِي مُؤْتَرًا كَفَنِي شَاهِرًا سَيْفِي مُجَرَّدًا قَنَاتِي مُلَبِّيًّا دَعْوَةَ الدَّاعِي فِي الْحَاضِرِ وَالْبَادِرِ، خَدَايَا آن وقتی که امام زمان من می‌آید اگر من از دنیا رفته بودم مرا به دنیا برگردان، درحالی که با شمشیر آماده هستم برای یاری حضرت...» (فرازی از دعای عهد) یعنی من آنقدر مشتاق مبارزه پای رکاب حضرت هستم که حتی مرده من هم آماده مبارزه است و این خیلی عبارت عجیب و جالبی است.

- دعای عهد برای آدم‌هایی است که اهل مبارزه و جهاد هستند و ما الان در چنان شرایط نبرد و مبارزه‌ای نیستیم، اما می‌توانیم تمرین جهاد و مبارزه داشته باشیم و یک کوهنوردی ساده شاید قدم خوبی در جهت آمادگی برای مبارزه و مجاهده باشد.

حرکت جمعی از مؤمنین برای کوهنوردی و خواندن دعای عهد در کوه، یک همایش معنوی و «تعظیم شعائر الهی» است / تعظیم شعائر الهی، نشانه عالی‌ترین نوع تقوا

- نکته بعدی در مورد آثار و برکات چنین حرکتی این است که وقتی جمعی از مؤمنین حرکتی مانند کوهنوردی و خواندن دعای عهد در کوه را انجام دهنده دیگر آن حرکت یک عبادت فردی تلقی نمی‌شود بلکه یک همایش معنوی و یک حرکت جمعی معنادار تلقی خواهد شد که می‌تواند «تعظیم شعائر الهی» نام بگیرد.
- شما تصور کنید جمعی از مؤمنین که منتظر حضرت و علاقه‌مند به ظهور هستند یک برنامه کوهنوردی دسته جمعی هفتگی داشته باشند؛ از صبح زود حرکت کنند به کوه بیایند و در کوه دعای عهد بخوانند و امام زمان خود را صدا بزنند... تصور کنید که چه شکوهی پیدا می‌کند و خداوند متعال، عالی‌ترین نوع تقوا که تقوای قلب است را به تعظیم شعائر الهی مربوط می‌دانند: «و هر کس شعائر (دین) خدا را بزرگ و محترم دارد این از صفت دلهای با تقواست؛ وَ مَنْ يُعَظِّمْ شَعَائِرَ اللَّهِ فَإِنَّهَا مِنْ تَقْوَى الْقُلُوبِ» (حج/۳۲)
- تعظیم شعائر الهی یعنی بزرگداشت نشانه‌های خداوند. مسلماً وقتی جمعی از مؤمنین به بزرگداشت نشانه‌های خدا اقدام کنند، تعظیم شعائر الهی محسوب می‌شود که ناشی از تقوای قلب است.

